

FOTO: ROGER VELAZQUEZ

EL SO DELS DIUMENGES AL MATÍ

ANTONI OLIVÉ I TOMÀS

Als anys seixanta, quan jo era petit, el meu pare treballava en una fàbrica de gènere de punt. Hi feia de teixidor. Treballava de dilluns a diumenge. Només feia festa el diumenge a la tarda. Quan tenia sis o set anys, els diumenges al migdia travessàvem tot Igualada amb la meva mare, des del carrer de la Comarca on vivíem fins al carrer de la Caritat on hi havia la fàbrica del meu pare. L'esperàvem a la porta d'entrada i quan sortia anàvem tots tres a missa a Santa Maria.

Eren els anys de treballar de les sis del matí a les nou del vespre. No es treballava de sol a sol. Es començava a treballar abans que el sol sortís i s'acabava quan ja s'havia post. Eren els anys de les hores extra, guanyades amb la suor del front i de tot el cos fent anar tricotoses a les fàbriques de gènere de punt o omplint i buidant bótes a les adoberies.

Aquestes hores extra van fer possible el miracle, que l'ascensor social funcionés. Gràcies a aquestes hores extra, els fills d'obriers manuals vam poder arribar a la universitat, tenir feines molt millors que les dels nostres pares i gaudir d'una posició econòmica i un benestar inimaginables per la generació dels nostres progenitors. Aquestes hores extra dels pares es complementaven amb les feines de les mares, també a empreses tèxtils o a domicili, en aquest cas remallant o atacant les peces de gènere de punt que unes furgonetes repartien en sacs per les cases d'Igualada.

La nostra infantesa va ser això. Tricotoses, bótes, furgonetes que repartien sacs... i hores extra. I el miracle de la tele i el sis-cents i, sobretot, el miracle de l'ascensor social.

El so d'aquells diumenges al matí, quan la meva mare i jo travessàvem Igualada, era el so dels carros de les tricotoses anant i venint. Gairebé no passaven cotxes pels carrers i als garatges de moltes cases familiars i als baixos de molts edificis se sentia la

monotonia de les anades i vingudes dels carros de les tricotoses. L'anada, tzzzzzzzzzz.... I la vinguda, tzzzzzzzzzz...

Ja de més gran, amb uns quants nois de la meua edat, els diumenges al matí anàvem amb bicicleta. I el barri del Rec era el lloc preferit. Descobrir carrers estrets plens d'adoberies. Seguir el curs del Rec des del pont de Montbui fins a Vilanova pedalant amb tota l'energia de què érem capaços mirant de no caure a l'aigua. I a tot arreu ens acompanyava una altra monotonia, la de les bótes girant. Ro-ro-ro-ro-ro-ro-ro-ro-ro...

Aquest era el so dels nostres diumenges al matí. El so dels carros de les tricotoses a les fàbriques de gènere de punt i el so de les bótes girant a les adoberies. Llavors no sospitàvem que el nostre èxit professional i el nostre benestar futur depenia d'aquests sons.

Han passat els anys i les circumstàncies han fet que torni a passejar pels carrers d'Igualada els diumenges al matí amb els meus pares. Però ara ja no se senten els carros de les tricotoses anant i venint en garatges i baixos. I alguna dia que hem anat pel Rec hem constatat que, darrere moltes portes que ja fa temps que no s'obren, les bótes ja no giren. De fet, se senten bótes girar en pocs llocs.

El so dels diumenges al matí és el so del silenci.

Mentre escric això, em pregunto si tornarà l'ascensor social, però ara de baixada.